

**ՀԱՆՈՒՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՌՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ
ՈՐՈՇՈՒՄԸ**

2009 թվականի Հոկտեմբերի 10-ին ՑՅՈՒՐԻ ՔԱՂԱՔՈՒՄ ՍՏՈՐԱԳՐՎԱԾ՝ «ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԵՎ ԹՈՒՐՔԻԱՅԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՄԻՋԵՎ ԴԻՎԱՆԱԳԻՏԱԿԱՆ ՀԱՐԱԲԵՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ ՀԱՍՏԱՏԵԼՈՒ ՄԱՍԻՆ» ԵՎ «ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԵՎ ԹՈՒՐՔԻԱՅԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՄԻՋԵՎ ՀԱՐԱԲԵՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐՈՒՄ ԱՄՐԱԳՐՎԱԾ ՊԱՐՏԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ՝ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՌՄԱՆԱԴՐՈՒԹՅԱՆ ՀԱՄԱՊԱՏԱՍԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ՀԱՐՑԸ ՈՐՈՇԵԼՈՒ ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ ԳՈՐԾՈՎ»

Քաղ. Երեւան

12 հունվարի 2010թ.

Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական դատարանը՝ կազմով.
Գ. Հարությունյանի (նախագահող), Կ. Բալայանի, Ռ. Դանիելյանի, Ֆ. Թոփյանի,
Մ. Թոփուլյանի, Վ. Դովիաննիսյանի (զեկուցող), Ռ. Նազարյանի, Ռ. Պապյանի,
Վ. Պողոսյանի,

մասնակցությամբ՝ Հանրապետության Նախագահի պաշտոնական ներկայացուցիչ՝
Հայաստանի Հանրապետության արդարին գործերի նախարար Է. Նալբանդյանի,

համաձայն Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 100-րդ հոդվածի
2-րդ կետի, 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-ին կետի, «Սահմանադրական դատարանի
մասին» Հայաստանի Հանրապետության օրենքի 25, 38 և 72-րդ հոդվածների,

դռնբաց նիստում գրավոր ընթացակարգով քննեց «2009 թվականի հոկտեմբերի
10-ին Ցյուրիի քաղաքում սփորագրված՝ «Հայաստանի Հանրապետության և Թուրքիայի
Հանրապետության միջև դիվանագիտական հարաբերություններ հասպաթելու մասին»
և «Հայաստանի Հանրապետության և Թուրքիայի Հանրապետության միջև հարա-
բերությունների զարգացման մասին» արձանագրություններում ամրագրված պարփա-
վորությունների՝ Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությանը համապատա-
խանության հարցը որոշելու վերաբերյալ» գործը:

Գործի քննության առիթ է հանդիսացել Հանրապետության Նախագահի՝ 17 նոյեմբերի 2009թ. ՌՌ սահմանադրական դադարանում մուտքագրված դիմումը:

Ուսումնասիրելով դիմումը, գործով գեկուցողի գրավոր հաղորդումը, Հանրապետության Նախագահի պաշտոնական ներկայացուցչի գրավոր բացադրությունը, հետազոտելով արձանագրությունները եւ գործում առկա մյուս փաստաթղթերը, Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական դադարանը **Պ Ա Ր Զ Ե Յ**.

1. «Հայաստանի Հանրապետության եւ Թուրքիայի Հանրապետության միջև դիվանագիրական հարաբերություններ հասպարելու մասին» եւ «Հայաստանի Հանրապետության եւ Թուրքիայի Հանրապետության միջև հարաբերությունների զարգացման մասին» արձանագրություններն սպորագրել են Հայաստանի Հանրապետության եւ Թուրքիայի Հանրապետության արդարաբին գործերի նախարարները 2009թ. հոկտեմբերի 10-ին Ցյուրիխ քաղաքում:

«Հայաստանի Հանրապետության միջազգային պայմանագրերի մասին» ՌՌ օրենքի 2-րդ հոդվածի 2-րդ մասի համաձայն Հայաստանի Հանրապետության միջազգային պայմանագիր է համարվում ցանկացած գրավոր համաձայնություն, «...որ ծեւակերպվել է պայմանագրի, համաձայնագրի, կոնվենցիայի, հուշագրի, **արձանագրության** գրեսով կամ որեւէ այլ անվանումով փաստաթղթի գրեսով, կամ որն արդահայրվել է նույանների կամ նամակների փոխանակումով»:

Օրենքի 24-րդ հոդվածի համաձայն **միջազգական միջազգային պայմանագրերը** ենթակա են վավերացման ՌՌ Ազգային ժողովի կողմից: Ընդ որում, օրենքի 7-րդ հոդվածի համաձայն **միջազգական պայմանագրով** կարգավորվող հարաբերություններ են, մասնավորապես, որեւէ երկրի հետ քաղաքական, համագործակցության կամ հյուպարուսական հարաբերությունները:

Միջազգային պայմանագրերի իրավունքի մասին Վիեննայի 1969թ. կոնվենցիայով (հոդվածներ 2, 14), ՌՌ Սահմանադրության 81-րդ հոդվածի 2-րդ կետի ե) ենթակերպով, «Հայաստանի Հանրապետության միջազգային պայմանագրերի մասին» ՌՌ օրենքով (հոդվ. 24) սահմանված է նաև, որ վավերացման են ենթակա բոլոր այն միջազգային պայմանագրերը, որոնցով նախադեսվում է վավերացում:

ՌՌ Սահմանադրության 100-րդ հոդվածի 2-րդ կետի համաձայն մինչեւ միջազգային պայմանագրի վավերացումը ՌՌ սահմանադրական դադարանուն օրենքով սահմանված նախնական վերահսկողության կարգով **որոշում է նրանում ամրագրված պարբավորությունների** համապատասխանությունը Սահմանադրությանը:

2. Ըստ գործի նյութերի՝ Հայաստանի Հանրապետության անկախացումից հետո երկու հարեւան երկրների միջև դիվանագիրական հարաբերություններ չեն հասդարվել, իսկ դրանց բացակայության պայմաններում եւ պարզառով կուրակվել են բազմաթիվ իրավապայմանագրային խնդիրներ, որոնք մեկ ակտով՝ դիվանագիրական հարաբերությունների հասդարմամբ, լուծվել չեն կարող: Այդ նկարառումով, բացի դիվանագիրական հարաբերությունների հասդարման մասին արձանագրությունից, սփորագրվել է երկու պետքությունների միջև հարաբերությունների զարգացման մասին արձանագրությունը: Ու թեեւ երկու արձանագրությունները ձեւական գեսակեպից առանձին փասդաթղթեր են, սակայն դրանց իրավակարգավորման առարկաները փոխապայմանավորված են ու փոխլրացնող, սփորագրվել են միեւնույն օրը, կապված են միմյանց կապարվող հղումներով, դրանցով սպանձնվող փոխադարձ պարտավորությունները նույնպես փոխկապակցված են: Նշված հանգամանքներից եկնելով դրանց վավերագրերը փոխանակվելու են միաժամանակ եւ դրանք ուժի մեջ են մտնելու միեւնույն օրը: Ընդ որում, Միջազգային պայմանագրերի իրավունքի մասին Վիեննայի 1969թ. կոնվենցիայի 2-րդ հոդվածի 1-ին կետում սահմանված է, որ «պայմանագիր» նշանակում է պետքությունների միջև գրավոր ձևով կնքված և միջազգային իրավունքով կարգավորվող միջազգային համաձայնություն, **անկախ նրանից, այդ համաձայնությունը պարունակվում է մեկ կամ երկու, կամ միմյանց հետ կապված մի քանի փասդաթղթերում**, ինչպես նաև անկախ դրա կոնկրետ անվանումից:

Դիշյալ երկու արձանագրությունները միասին առաջին քայլն են, որոնք իրավական հիմք են հանդիսանում երկու պետքությունների իրավագորության շրջանակներում միջպետական հարաբերությունների կարգավորմանն ուղղված հետագա գործողությունների համար:

3. Քննության առարկայի շրջանակներում ներկայացված արձանագրությունների ուսումնասիրությունը վկայում է, որ երկու երկրները, հիմք ընդունելով միջազգային իրավունքի հիմնարար սկզբունքները, վկայակոչելով միջազգային բազմակողմ համաձայնագրերով սպանձնած իրենց պարտավորությունները, առաջնորդվելով, մասնավորապես, ՄԱԿ-ի կանոնադրությամբ նախադեսված՝ միջազգային խաղաղությանն ու անվտանգությանը նպաստելու, անդամ պետքությունների ինքնիշխան հավասարությունը ճանաչելու հանձնառությամբ, նպարակ ունենալով պետական մակարդակով երկխոսության ծավալման միջոցով հասնել քարբեր ոլորտներում միջպետական բնականոն հարաբերությունների հասդարման ու զարգացման՝ փոխադառության հիման վրա **համաձայնել են.**

- հասպարել դիվանագիրական հարաբերություններ՝ Դիվանագիրական հարաբերությունների մասին Վիեննայի 1961 թվականի կոնվենցիային համապատասխան եւ փոխանակել դիվանագիրական ներկայացուցչություններ,

- բացել ընդհանուր սահմանը «Հայաստանի Հանրապետության եւ Թուրքիայի Հանրապետության միջև հարաբերությունների զարգացման մասին» արձանագրության ուժի մեջ մփնելուց հետո երկու ամսվա ընթացքում,

- երկու երկրների արդարքին գործերի նախարարությունների միջև կանոնավոր կերպով անցկացնել քաղաքական խորհրդակցություններ,

- իրականացնել երկու ժողովուրդների միջև փոխսպահության վերականգնմանն ուղղված պարմական հարթության երկխոսություն, այդ թվում պարմական փաստաթղթերի եւ արխիվների անկողմնակալ գիրական ուսումնասիրություն՝ առկա խնդիրների սահմանման ու առաջարկների ձեռակերպման համար,

- առավելագույնս օգտագործել երկու երկրների միջև գոյություն ունեցող՝ դրանսպորտային, հաղորդակցության եւ էներգետիկ ենթակառուցվածքներն ու ցանցերը եւ միջոցներ ձեռնարկել այդ ուղղությամբ,

- սպեոնդել երկրողմ իրավական դաշտ՝ երկու երկրների միջև համագործակցությունը խթանելու նպարակով,

- համագործակցել գիրության եւ կրթության ոլորտներում համապատասխան հասպարությունների միջև հարաբերությունները խրախուսելու, ինչպես նաև մասնագետների եւ ուսանողների փոխանակումը խթանելու միջոցով եւ աշխարհանք դրակուլ մշակութային ժառանգության պահպանման եւ համագեղ մշակութային ծրագրեր սկսելու նպարակով,

- համագործակցություն հասպարել հյուպարուսական բնագավառում՝ Հյուպարուսական հարաբերությունների մասին Վիեննայի 1963 թվականի կոնվենցիայի համաձայն, երկու երկրների քաղաքացիներին անհրաժեշտ աջակցություն եւ պաշտպանություն ցուցաբերելու նպարակով,

- ձեռնարկել կոնկրետ միջոցներ երկու երկրների միջև առեւգուրը, գրոսաշրջությունը եւ գնորդական համագործակցությունը զարգացնելու նպարակով,

- սկսել երկխոսություն եւ ամրապնդել համագործակցությունը բնապահպանական հարցերով:

Կողմերը նաև համաձայնել են սպեոնդել միջկառավարական երկկողմ հանձնաժողով, որը բաղկացած կլինի առանձին ենթահանձնաժողովներից: Միջկառավարական հանձնաժողովի եւ նրա ենթահանձնաժողովների աշխարհածեւերի մշակման նպարակով սահմանված ժամկետում կսպեոնդվի աշխարհանքային խումբ՝ կողմերի արդգործնախա-

րարների դեկապարությամբ: Համաձայնեցված են աշխափածերի հասպաքրման կարգը, Միջկառավարական հանձնաժողովի եւ ենթահանձնաժողովների աշխափանքներն սկսելու ժամանակացույցը: «Հայաստանի Հանրապետության եւ Թուրքիայի Հանրապետության միջև հարաբերությունների զարգացման մասին» արձանագրության իրագործման համար երկու կողմերի համաձայնեցրած ժամանակացույցը եւ փարբերը ներկայացված են Արձանագրության անբաժանելի մասը կազմող հավելվածում:

Կողմերի փոխհամաձայնությամբ սպանձնվող վերոհիշյալ պարբավորությունները, ինչպես նշվեց, փոխպայմանավորված են, որից ելնելով «Հայաստանի Հանրապետության եւ Թուրքիայի Հանրապետության միջև դիվանագիրքական հարաբերություններ հասպաքելու մասին» եւ «Հայաստանի Հանրապետության եւ Թուրքիայի Հանրապետության միջև հարաբերությունների զարգացման մասին» արձանագրություններն ուժի մեջ են մտնում նույն օրը՝ վավերագրերի փոխանակմանը հաջորդող առաջին ամսվա առաջին օրը: Դա նաև ենթադրում է, որ այդ արձանագրություններից մեկն առանց մյուսի իրավաբանական ուժ սպանալ ու գործել չի կարող:

Արձանագրությունները կազմված են հայերեն, թուրքերեն եւ անգլերեն՝ հավասարագոր երկու բնօրինակներով: Մեկնաբանության գարբերության դեպքում գերակայությունը փրկում է անգլերեն գրեստին, որը նույնպես ուսումնասիրվել է սահմանադրական դարպարանի կողմից:

4. Սահմանադրական դարպարանն իր իրավասության շրջանակներում Հայաստանի Հանրապետության կողմից սպանձնվող պարբավորությունների, արձանագրությունների համապետսպի, առարկայի ու նպագակների սահմանադրահրավական բովանդակության համալիր վերլուծության հիման վրա արդարականացնելու մասին դիրքուժումները.

ա) «Հայաստանի Հանրապետության եւ Թուրքիայի Հանրապետության միջև դիվանագիրքական հարաբերություններ հասպաքելու մասին» եւ «Հայաստանի Հանրապետության եւ Թուրքիայի Հանրապետության միջև հարաբերությունների զարգացման մասին» արձանագրություններով սպանձնվող **փոխադարձ պարբավորությունները՝ միջազգային իրավունքի սկզբունքներին համապատասխան, ունեն բացառապես երկողմանի միջավական բնույթ եւ չեն կարող վերաբերել ու փարանույթ հղումներով վերագրվել որևէ երրորդ կողմի կամ վերջինիս հետ սույն արձանագրություններն սպորագրած կողմերի փոխհարաբերություններին.**

բ) միջազգային պայմանագրերի նախաբաններում համընդհանուր ճանաչում ու լայն կիրառում գրած՝ **«հաշվի առնելով», «նկատի ունենալով», «ճանաչելով», «նշելով»**,

«ղեկավարվելով», «ձգվելով», «զիփակցելով», «կարետրելով», «հասպագելով», «վերահասպագելով», «հավասպելով», «վկայակոչելով», «հիշեցնելով», «ընդունելով», «համոզված լինելով» եւ այլ եզրույթներն արձանագրում են գոյություն ունեցող, փաստացի իրողություններ, ցանկություններ, նպագրակներ, ձգբումներ, որոշակի ընդհանուր սկզբունքներ եւ այլն, որոնք նկարի ունենալով՝ պայմանագրի կողմերը փոխադարձության սկզբունքով համաձայնում են սպանձնել որոշակի միջազգային իրավական պարագավորություններ: Դիշյալ արձանագրություններով սպանձնվող երկու կոնկրետ պարագավորությունները՝ «...հասպագել դիվանագիրական հարաբերություններ» եւ «...բացել ընդհանուր սահմանը», ունեն փոխայմանավորված ելակերպային նշանակություն: Ենթեաբար, այդ արձանագրություններում ամրագրված մյուս բոլոր պարագավորությունները միջազգային իրավական ուժ կարող են ունենալ Հայաստանի Հանրապետության եւ Թուրքիայի Հանրապետության միջև փաստացի սահմանի բաց լինելու եւ կոնկրետ դիվանագիրական հարաբերությունների առկայության դեպքում, **որը ենթադրում է անհրաժեշտ նախադրյալների ապահովում կողմերի սպանձնած պայմանագրային պարագավորությունները կապարելու համար.**

գ) նշված արձանագրությունները չեն նախադրում վիճելի հարցերի լուծման, պայմանագրային պարագավորությունների կասեցման կամ դադարեցման ընթացակարգեր ու պայմաններ: Առավելապես շեշտադրումը կարարվում է ցանկությունների, նպագրակների, հարաբերությունների հերազարդարության նախադրյալների սրեղծման մրադրությունների վրա: Ուստի սահմանադրական դադարանը նկարի է առնում, որ երկու երկրների միջեւ փարբեր ոլորդներում հարաբերությունների հերազարդարությունը կարպացման կամ դադարանը նկարի միջև գրավոր ձևով կնքված և միջազգային իրավունքով կարգավորվող կոնկրետ համաձայնությունների վրա (համաձայն Միջազգային պայմանագրերի իրավունքի մասին Վիեննայի 1969թ. կոնվենցիայի 2-րդ հոդվածի 1-ին կետի ա) ենթակետի), որոնցով սպանձնվող պարագավորությունների սահմանադրականության գնահատման հարցը **ՀՀ Սահմանադրության** 100-րդ հոդվածի 2-րդ կետի եւ «Սահմանադրական դադարանի մասին» **ՀՀ օրենքի** 72-րդ հոդվածի համաձայն կդառնա ինքնուրույն քննության առարկա.

դ) «Հայաստանի Հանրապետության եւ Թուրքիայի Հանրապետության միջեւ հարաբերությունների զարգացման մասին» արձանագրությամբ նախադրեսված՝ ընդհանուր սահմանը բացելու վերաբերյալ կողմերի հանձնառության շրջանակներում Հայաստանի Հանրապետության հանձնառությունը վերաբերելի է սահմանային անցակետերի բնականոն գործունեությունն իր կողմից ապահովելու հետ կապված իրավակազմակերպչական ու կառուցակարգային խնդիրները լուծելու պարասպակամությանը.

ե) միջազգային պայմանագրերը Հայաստանի Հանրապետության համար իրավաբանական ուժ կարող են ունենալ միայն ՀՀ Սահմանադրության 6-րդ հոդվածով նախադասաված իրավակարգավորման շրջանակներում՝ նկատի ունենալով միջազգային իրավունքի դրանց վավերականության ու ՀՀ Սահմանադրությամբ սահմանված ընթացակարգով Հայաստանի Հանրապետության իրավական համակարգի բաղկացուցիչ մաս լինելու հանգամանքները:

5. ՀՀ սահմանադրական դարպարանը գրինում է նաեւ, որ «Հայաստանի Հանրապետության եւ Թուրքիայի Հանրապետության միջև հարաբերությունների զարգացման մասին» արձանագրության դրույթները Հայաստանի Հանրապետության օրինագրեղ ու իրավակիրառական պրակտիկայում, ինչպես նաեւ միջավական հարաբերություններում չեն կարող մեկնաբանվել ու կիրառվել այնպես, որը կիակասի ՀՀ Սահմանադրության նախարանի դրույթներին եւ Հայաստանի անկախության մասին հոչակագրի 11-րդ կետի պահանջներին:

6. Սահմանադրական դարպարանն անհրաժեշտ է համարում, որպեսզի Հայաստանի Հանրապետության կողմից ձեռնարկվող քայլերը՝ նախադասավոր պարփառությունների սպաննման եւ դրանց կարարումն անհրաժեշտ օրենսդրական ու կառուցակարգային երաշխիքներով ապահովելու ուղղությամբ, ներդաշնակ լինեն սույն որոշման մեջ ներկայացված իրավական դիրքորոշումներին եւ Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությամբ ամրագրված սահմանադրական կարգի հիմնարար սկզբունքներին:

Ելնելով գործի քննության արդյունքներից, հաշվի առնելով սույն որոշման մեջ արփահայքած իրավական դիրքորոշումները եւ դեկավարվելով Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 100-րդ հոդվածի 2-րդ կետով, 102-րդ հոդվածի առաջին եւ չորրորդ մասերով, «Սահմանադրական դարպարանի մասին» Հայաստանի Հանրապետության օրենքի 63 եւ 64-րդ հոդվածներով, Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական դարպարանը **ՈՐՈՇԵՑ**.

1. «Հայաստանի Հանրապետության եւ Թուրքիայի Հանրապետության միջև դիվանագիրական հարաբերություններ հասպաքելու մասին» եւ «Հայաստանի Հանրապետության եւ Թուրքիայի Հանրապետության միջև հարաբերությունների զարգացման

մասին» արձանագրություններում ամրագրված պարփակորությունները համապատասխանում են Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությանը:

2. Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 102-րդ հոդվածի երկրորդ մասի համաձայն սույն որոշումը վերջնական է և ուժի մեջ է մտնում իրապարակման պահից:

ՆԱԽԱԳԱՎԱԾՈՂ

Գ. ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ

12 հունվարի 2010 թվականի
ՍԴՈ - 850